

НС уведомителен бюлетин

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1136

22.12.2024 (135)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 2

* * * * *

Семейството от страна на майка ми също имаше своите истории.

Вашият праядо е пристигнал в Америка първи, преди да доведе прабаба ви. Той я е завел в специален магазин, за да опита чисто нова хранителна сензация.

Той ѝ каза: Духай върху него, горещо е!

Тя го направи.

Всички в магазина се разсмяха. Тогава тя го опита, усмихна се и го зашлеви.

Това беше сладолед.

* * * * *

Баба извика на дядо, който седеше на предната веранда, да влезе за вечеря. Но той не дойде. Затова тя ме изпрати да го доведа. Видях го да седи там

и да гледа три красиви млади момичета, които минаваха покрай него. Казах на баба. Тя излезе и го дръпна за ухото обратно в къщата... Предполагам, че никога не си твърде стар, за да гледаш.

* * * * *

Когато баща ти показва скъпата си чисто нова тръба на един от чичовците ми, той не разбра, помисли, че е подарък, и му благодари много. Баща ти нямаше сърце да каже нищо. Години по-късно, след като той почина, семейството, което знаеше какво се е случило, върна тръбата. Казаха, че я е пушил само в неделя.

Половината от населението на едно малко градче в Уисконсин е свързано с майка ми. Прадядо ми е имал шест сина. Видях една тяхна стара снимка и мога да потвърдя, че приличам точно на бащата на майка ми, Ото, който е роден в Старата страна и е кръстен на Ото Бисмарк.

Семейството ми е немско и от двете страни. Лаук и Хайн от страна на баща ми. Преус и Пал от страна на майка ми. Родът Лаук води началото си от хесенски офицери, братя, които са служили в Американската революционна война. Самото име "Лаук" произхожда от старовисоконемския език, който е изчезнал около 1050 г. след Христа.

Много години по-късно майка ми ми каза, че двама мои далечни роднини са загинали на 11 септември. Аз не ги познавах, но тя ги познаваше.

Виждал съм снимки на два други двойника за мен. Освен това още един двойник беше останал в една барака с мен. Той дори беше с моя ръст! Понякога другите гости бъркаха двама ни. Заиграх се с идеята да го наема като примамка.

Улавяне на животни

Любимите ми занимания бяха да ловя главички, жаби и костенурки, да се катеря по дърветата и да изследвам съседните полета и гори. Животните бяха - и все още са (!) - голямата ми любов.

През уикендите с баща ми ходехме да ловим костенурки в "класа". Или пък той дремеше в колата, докато аз сама ловях жаби.

Едно лято само двамата пропътувахме стотици километри по време на *Голямата експедиция за лов на змии*. Макар да бях разочарован, че не успяхме да уловим нито един гърмящ змей, бях доволен от улова: чиста змия

с боров нос, чифт сини ракери и десетки тревни змии.

Когато майка ми намери в леглото си една от тези змии - малко бебе змийче, те бяха изгонени навън. За щастие тя разбра, че виновникът е баща ми. Неговата дяволска гримаса и моят ужасен поглед, когато чух за откритието ѝ, направиха решението на загадката "как се е озовала там" твърде очевидно. Освен това кое момче със здрав разум би рискувало да изгуби напълно добра змия чрез такава глупава постъпка!

Когато най-накрая извадихме резервоара за нефта от старата пещ от мазето (където се намираше под стария въглищен изстрел), го разрязах наполовина по дължина с длето и чук. Това отне много време и беше шумно (!), но се получи резервоар с добри размери.

Като момче, а дори и като тийнейджър, обичах да разглеждам полеви справочници за животни. Дори можех да определям много подвидове.

Не е изненадващо, че през годините семейството ни имаше голямо разнообразие от домашни любимци. Те включваха жаби, жаби, главочи, рибки, саламандри, тритони, птици, катерици, зайци, еноти, пилета, котки и кучета.

Ще трябва да пожертвам още дървета, за да изброя всички видове, подвидове и породи.

В нашите гаражи са живели диви котки, лисици и сови, както и повече котки, отколкото са жителите на някои градове тук.

Достатъчно е да кажа, че винаги съм обичал животните.

Бях дете-милитарист

Обичах да рисувам картини на битки между танкове и самолети. Инстинктивно избирах национални знаци, които не представляваха "конфликт на интереси". Не исках да обидя някой от роднините. Дори и да са се сражавали на "грешната страна".

Битките ми с малките пластмасови войници-играчки продължаваха с часове. Понякога изготвях проекти за животни, но в този случай животните винаги бяха главните герои, а човешките войници - антагонистите.

Построих страховита крепост с подземен тунел. Тунелът беше от голяма полза при замърсяването. В края на краищата, всяко малко момче, което си заслужава, знае, че не можеш да се забавляваш, ако не се изцапаш добре.

Бойното обучение включвало използването на ръчно изработени дървени мечове и щитовете. Обикновено се изправях срещу три деца едновременно и побеждавах.

Станах и начинаещ *милитарист!*

Силно впечатление ми направи една детска книга за известни битки от световната история. Военната история стана един от големите ми интереси, освен животните.

Баща ми ми купи детски размер на униформата на американската армия. Родителите ми изписаха името ми и званието "капитан". Когато се износи, получих нова. По това време вече бях "генерал". Естествено, обичах да я нося винаги, когато "играех на армия".

"Врагът" ме беше нарекъл "генерал Дулитъл". Очевидно не познавах историята си и просто намирах името за забавно.

Тези армии не се състоят от "приятели", които просто се разделят на "отбори", за да "играят игра". Ние гледахме на себе си като на "войници", които "водят война" срещу "врага" за спорна територия.

Боевете ни се състояха в обстрелване на противниковата армия с буци пръст. Тази ограничена война доведе до малко болка, но не и до сериозни наранявания.

От друга страна, хвърлянето на камъни се приемаше с неодобрение. Приличаше на нарушение на Женевската конвенция.

Никога не сме имали намерение или желание да нанесем сериозни наранявания на "врага"! Тези "армии" не бяха нито "банди", нито "екипи". Те бяха нещо средно между тях.

Усещам много повече от обикновена игра в тези детски армии, а именно социологически, може би дори антропологически разклонения.

Като ветеран от много битки бях придобил известно умение да избягвам тези снаряди. За съжаление бях лош стрелец.

Битката обикновено завършва със славна победа. Нападах право към врага, като понасях болката от ударите на пълния залп. Те бягаха в ужас.

Една конкретна кампания е добър пример за нашия менталитет.

Един ден открихме странен дървен сал, който плаваше в малко езерце в "ничията земя", която често ни служеше за бойно поле. Очевидно беше вражеско нахлуване! Натрупахме камъни върху него, за да го потопим. След това счупихме бутилки върху камъните, така че счупените стъкла да затруднят врага да спаси кораба си.

Дни по-късно открихме вражески патрул, който се опитваше да го спаси. Зарязахме ги и те избягаха. С изключение на един беден дявол. Беше се покатерил на едно дърво, надвиснало над езерото. Сега се държеше за един клон с едната си ръка, а с другата се биеше с меч с един от моите хора. Бях

впечатлен от смелостта на този вражески войник.

Какво трябва да направим? Ситуацията изглеждаше опасна. Никой не искаше някой от двете страни да пострада сериозно. Но обявяването на примирие, дори в разгара на разгорещена битка, беше безпрецедентно.

Наредих на хората си да се оттеглят. Вражеският командир разбра какво и защо правя, така че не се опита да се възползва от рицарското ни поведение. Вместо това извика на отрязания си войник да се втурне през пролуката, която нарочно бях оставил да се образува. Той разбра и го направи.

След като мина известно време, ми се случи да срещна този храбър бивш враг при мирни обстоятелства. Станахме приятели.

Първия път, когато ме заведе в дома си да играем, той спря пред входа, обърна се към мен и каза: "Не казвай на майка ми, че си протестант. Тя казва, че всички протестанти са прасета и няма да ми позволи да играя с теб". Няколко години по-късно научих, че собствената религиозна група на майка му, католическата, се смята за "малцинство" на национално ниво. В този район не беше така.

Баща ми водеше синовете си на къмпинг, риболов и кану. Когато пораснахме достатъчно, той ни научи да боравим с огнестрелно оръжие и ни заведе на лов.

Когато за пръв път започна да ни показва как да боравим с пистолет, майка ми беше много притеснена. Баща ѝ каза: *Не се притеснявай! Той ще ги научи на правилния начин!*

Обучението ми протече по следния начин.

През *първата година* на лов носех пушка *без затвор*. Просто за да се науча как да бъда безопасен, когато пресичам огради и други подобни.

На *втората година* получих болта. Но не и снаряд! Всеки път, когато исках да стрелям, трябваше да моля баща ми за патрон.

На *третата година* имах и болт, и снаряди.

Разбира се, и пушката, и пистолетът ми бяха еднозарядни оръжия. Те струваха съответно 20 и 30 долара. Нови, а не употребявани.

По-късно си разменихме оръжията. Когато той удължи приклада, не успя да предвиди зимното облекло. Освен това той предпочиташе по-лекото тегло на моя еднозаряден пистолет. На мен ми харесваше фактът, че двуцевката имаше по-малък откат.

Много години по-късно един приятел, бивш полицаи, поиска да види новия ми револвер. Извадих револвера от чекмеджето му, отворих цилиндъра, извадих патроните, върнах ги обратно в чекмеджето, обърнах револвера, така че да не сочи към никого, и след това, държейки го плоски на дланта си с все още отворен цилиндър, му го предложих. - Това го впечатли.

Ето една поучителна история: Въпреки всички мерки за безопасност, баща ми едва не си откъсна главата, когато пушката му избухна и проби дупка в покрива на колата! Той ми изтъкна този факт, за да ми напомни колко опасни са оръжията. И колко е важно винаги да бъдем изключително, изключително, изключително внимателни!

"Мъжете" неведнъж са пътували чак до Канада за триседмични канута. Бяхме толкова далече, че нямаше пътища или други признаци на цивилизация. Трябваше да гребем с кануто през едно езеро, да "прехвърлим" по черен път до следващото езеро и да повторим процедурата.

Всички следващи истории са от тези канадски канута.

По време на едно от пътуванията, преди да започна да идвам, един от братята ми получи рана на пръста. Екипажът, който включваше и други възрастни приятели на семейството, нямаше време да го върне в цивилизацията. Затова го напили с уиски, стерилизирали един щит в огъня, накарали трима възрастни мъже да седнат на гърдите му... и след това баща ми отрязал част от пръста му с този щит.

Баща ми беше официалният лекар. Той каза, че собственият му баща винаги е следвал същите две стъпки, когато е лекувал леки наранявания. Първо питал какво се е случило. Второ, слагал тютюн за дъвчене върху раната. Боже, с такова обучение се учудвам, че не е станал известен хирург вместо инженер!

Те се кълнат, че въпреки това е успял да вдигне тялото си на шест сантиметра от земята. И че хората, намиращи се на двадесет мили отвъд езерото, по-късно твърдят, че са чули писъка му.

Радвам се, че не бях на това пътуване. Смяташе се, че все още съм твърде млад, за да се включа в първите няколко пътувания.

* * * * *

Бяхме открили изоставена рейнджърска колиба с чугунена печка на дърва и пристройка. Това стана нашият базов лагер.

Баща ми беше сключил сделка със синовете си: *Ще ви купя всичко, което искате да ядете, но ВИЕ трябва да го носите!* - Счупихме си гърбовете, но ядохме като крале.

По време на прехода брат ми носеше кануто и носеше раница на гърба си. Чувстваше се доста здрав човек.

После чу стъпки, които се приближаваха бързо отзад.

Това, което вижда след това, го изумява и впечатлява.

Някой се стрелна покрай него. Бягане. Носеше кану и две раници: една на

гърдите и една на гърба...

Беше жена!

В края на прехода той разговаря с нея и научава, че тя е професионална танцьорка.

Подобно преживяване имах и аз години по-късно. Бях млад мъж, който работеше тежка работа. Предшественикът ми беше на 65 години.

* * * * *

Спрете да се оплаквате от проклетите комари! Не усещам да ме хапят. Просто си измисляш, защото не искаш повече да носиш кануто!

Така баща ми, раздразнен, се скара на един от братята ми.

Но когато дойде неговият ред да носи кануто, той научи истината.

Комарите се бяха навъдили под кануто. Те безмилостно нападнаха бедния дявол, който го носеше. Той беше с пълни ръце и не успя да ги удари.

* * * * *

Докато бях още момче, обмислях да пиша дневник. Но се отказах. Реших, че най-интересните неща в живота ми *вече са* се случили.

Това не означава, че не съм мислил за бъдещето. Сключих сделка с баща си. Когато порасна достатъчно, ще се преместим в канадската пустиня и ще станем трапери. Тъй като беше инженер, той щеше да ми каже как да построим дървената си колиба. Щях да му плащам с уиски и пури.

* * * * *

Един ден правителството се възползва от правото на собственост, за да купи евтино част от земята ни за магистрала. Когато булдозерите започнаха да опустошават овощната ни градина, аз грабнах лъка и стрелата си и побягнах към вратата. Имах намерение да защита дома си! Родителите ми ме спряха. Наложих се да ме заключат в стаята ми.

В крайна сметка през задния ни двор минаваше скоростен път. След това нещата не бяха същите. Тогава не се замислих за това, но съм сигурен, че това значително намали стойността на препродажбата на дома ни.

След това баща ми смени професията си и ние се преместихме.

Предтийнейджърски и тийнейджърски

Израснах (в останалата си част) на запад. Там съм прекарал половината си живот.

Можех да погалья кон в съседното ранчо, като отида до края на двора си и протегна ръка през оградата. Както всички амбициозни млади каубои, прекарвах много време на открито. Но също така обичах да *чета книги*.

Семейството ми беше голямо. Но общият брой на дипломите, притежавани от членовете му, беше още по-голям. Още в началното училище баща ми започна да ме учи на няколко съвсем основни математически понятия.

Баща ми често бъркаше децата си. Наричаше ги с грешни имена. Това винаги дразнеше майка ми. Той обаче твърдеше, че всичко е по нейна вина. В края на краищата тя е настоявала да им даде имена. Той искаше просто да им даде номера. Като известния детектив Чарли Чан.

Освен това в моето семейство момчетата често бяха кръщавани на чичовци. Когато погребяха дядо ми, баща ми побутна брат си и посочи близката, но много стара надгробна плоча. На него бяха изписани същите имена като на тримата братя! Неговото име беше най-отгоре. От този момент нататък той им казваше: *Запомнете, че аз съм най-горният човек на надгробната плоча!*

Но не оставайте с погрешно впечатление! Семейството ми беше много "народно". Ако бяхте срещнали баща ми, по-скоро щяхте да го сметнете за *животновъд*, отколкото за *университетски професор*. Той се разбираше също толкова добре с попечителя, колкото и с другите професори. Може би и по-добре!

Много години по-късно ФЖ си купи пушка от този попечител. Той сам бил направил пушката и дори ѝ дал име: "Старо месо на масата". Баща ми отишъл на стрелбище, за да провери точността ѝ. Той изстрелял три патрона по мишена на разстояние малко повече от 100 метра. Те били групирани толкова близо един до друг, че можело да се *покрият и трите дупки от куришуми едновременно с четвъртинка!* - Естествено, той изчака десет минути между изстрелите, за да даде време на цевта да се охлади.

Научих се да играя шах още като момче. Дори не се опитвах да давам мат на противника, докато не направех две неща. Първо, да съм взел всяка една от фигурите му. Второ, да използвам останалите си пешки, за да си върна царицата и двата замъка. Очевидно това престараване беше едновременно задълбочено и неефективно.

Един от братята ми изуми всички, като победи много опитен шахматист в рамките на пет минути. Той използва любимата си светкавична атака с дама. Противникът му беше твърде зает с изпълнението на сложен план, за да го

забележи.

В прогимназията играех много шах. Почти винаги с колежани и професори. Обикновено печелех две от три партии. Победих баща си в последните три партии, които изиграхме. След това загубих интерес към шаха. Беше твърде статичен. Наистина добрите играчи трябваше да запомнят стари ходове от шахматните книги. Това не беше за мен.

Баща ми се смееше последен. Той привлече буквално шахматен гений, за да ме напсува добре. По това време бях болен като куче от чернодробна инфекция. Месеци наред живеях на чай, препечен хляб без масло и яйца. Отне ми месеци, за да се възстановя напълно. Толкова за *честната битка!*

След това той ми обясни, че има три нива на шахматистите.

Играчът от *първо* ниво, както и той, *няма стратегия*.

Играчът от *второ* ниво, като мен, има *една стратегия*.

Играчът от *трето* ниво, а именно шахматният гений, има *множество стратегии*. Той преоценява цялата ситуация след всеки ход. След това избира най-добрата стратегия. (Ако играч от второ ниво се опита да направи това, резултатът обикновено е хаос.)

За известно време семейството все още играе на карти. Но местните жители не познаваха игрите от Стария свят, които ние знаехме, така че нямаше с кого да играем.

Баща ми записа всички ни на курс по танци. Научихме фокстрот и валс. Това не беше полезно за нас, младите хора. (Още в началното училище бяхме научили танци на квадрат.)

Вероятно юношеството ми не е било нито по-трудно, нито по-лесно от това на всеки друг. Но беше различно. Нямаше "тийнейджърски бунт". Семейните и етническите ми връзки ме правеха имунизиран срещу "натиска на връстниците". Аз бях аутсайдер. Стандартите ми просто бяха различни.

Баща ми веднъж ми каза: *Нито дядо ти, нито аз имахме много добро мнение за собственото си поколение. Вие сте по същия начин.* - Това не беше нито презрение, нито високомерие... Години по-късно чух един руски аристократ в изгнание да казва почти същото.

Вместо да казвате: *Ако другите деца скочат от скала, ще направим ли същото!*, родителите ми казваха: *Добрият германец не скача от скала!* - Това беше много ефективно!

Вече се бях научила да не показвам слабост или болка. Това само окуражаваше мъчителите. Още в гимназията направих още една крачка напред. Проведох два експеримента по психология.

В първия експеримент държа противника на ръба между това да ме удари и да се отдръпне. Поддържах този баланс, като редувах провокативни и

помирителни реплики.

При втория експеримент се престорих, че смятам, че подигравката всъщност е просто приятелско дразнене. Отначало това обърка опонента. След това го влоши, докато се опитваше да обясни действителните си негативни намерения. Накрая той разбра, че си играя с него. Вместо той да се изкефи на мен, аз се изкефих на него. Това го разгневи. Бях отвърнал на атаката на нападателя, без да използвам нито сила, нито негативен език. Това ме зарадва по практически, етични и дори естетически причини.

Харесвах часовете по журналистика в гимназията. Първо, учителката беше хубава. Второ, харесваше ми да пиша.

Веднъж поканих един учител-студент на танц. Това не беше извратен секс. Просто се отнасях повече към хората на нейната възраст (и по-възрастните), отколкото към моята собствена възрастова група. Освен това тя беше красива и краката ѝ изглеждаха страхотно в миниполата.

Години по-късно срещнах млада жена, която беше направила нещо подобно. Само че в *нейния* случай ставаше дума за извратен секс. Предполагам, че това само показва, че момичетата съзряват по-бързо от момчетата. И са по-умели да получават това, което искат.

Открих професионално проучване, предназначено за оценка на политическите и социалните възгледи. Целият клас се включи в него и аз прекарах много време в изготвяне на таблици и анализ.

Интересното при това проучване е, че то не е *едноизмерно*, т.е. не е *линия*. То беше *двуизмерно*, т.е. *равнина*. Имаше *ос x* и *ос y*! Бяха показани координатите на традиционните идеологии. Консерваторите и комунистите бяха далеч един от друг по оста "x", но близо един до друг по оста "y". Либералите и фашистите бяха далеч един от друг по оста "y", но близо един до друг по оста "x".

Това илюстрира понякога любопитните прилики между иначе коренно различни идеологии. (Моите собствени координати бяха далеч от тези на всички останали.)

Освен това по-късно в един колежански курс по етика забелязах, че двама души могат да дадат един и същ отговор по две напълно различни причини. Обединяването им в една и съща категория би било изключително неточно.

Ето един пример.

Моят преподавател по етика в колежа разказа за собствената си етична дилема пред класа.

В последните дни на Втората световна война бях млад лейтенант.

Каската ми беше твърде голяма за главата ми. Получих задачата да отида с джип до германските линии и да преговарям за капитулацията им. Взах със себе си няколко души.

Когато джипът ми стигна до германските линии с бял флаг за примирие, есесовците ме поздравиха умно. Малко по-надолу по пътя срещнахме камиони, управлявани от германски войници. В задната част на камионите имаше нещо, което приличаше на затворници от концентрационен лагер.

Малко след като се изгубихме от поглед, чухме картечен огън. Решихме, че вероятно германците убиват пленниците. Обсъждахме дали да се обърнем и да се опитаме да им помогнем.

Реших да не го правя. Помислих си, че малцината в джипа вероятно няма да успеем да ги спасим. Но ако мисията ни да уредим капитулацията не беше изпълнена, боевете можеха да се възобновят и да загинат много повече хора.

Правилно ли постъпих?

Когато го срещнах в коридора след часовете, го успокоих: Мисля, че си постъпил правилно. Щеше да е жалко, ако бяха пострадали още есесовци!

За миг лицето му придоби озадачен вид. После се усмихна. Може би му просветна кой точно му е казал това.

Гимназията ми беше скучна. Винаги се опитвах да си довърша домашните в учебната зала. Така имах повече време да чета вечерта книги на колежанско ниво. Предимно философия, история и малко политика. Почетният списък се разбираше от само себе си.

Благодарение на курсовете в лятното училище успях да пропусна последната година.

Завърших един семестриален курс за три дни, на четвъртия ден се явих на тест и получих "А".

Още в гимназията посещавах курс в колежа за това как да играя на фондовата борса. И аз го направих. Първата година обърнах внимание и спечелих пари. Втората година просто слушах брокера си и загубих. Поне успях да впечатля състудентките.

Прекарах едно лято с баща ми, когато той работеше в НАСА по космическата совалка. Настанихме се в апартаментен комплекс в непосредствена близост до университета. Обичах да се мотая около плувния басейн. Играех шах и наблюдавах красивите млади колежки по бикини. Понякога те играеха шах с мен. Но те "мамеха". А именно навеждаха се над шахматната дъска, за да се опитат да ме разсеят с деколтето си. Това беше

наполовина успешно. Да, аз гледах. Не, не ги оставих да спечелят.

Номинирането ми за една от военните академии на САЩ беше перо в моята шапка. Но, честно казано, подозирам, че това се дължеше до голяма степен на семейните връзки и непопулярността на войната във Виетнам. Родителите ми се познаваха на четири очи с конгресмени, сенатори и губернатори, които от време на време се отбиваха в дома ни.

Когато влязох в кабинета му, военният лекар, който се готвеше да ме прегледа във връзка с кандидатстването ми във Военната академия на САЩ, ме погледна и каза: *Вие сте от военно семейство, нали?* - Не знаех как да отговоря. От една страна, да, в семейството ми е имало много войници. От друга страна, повечето от тях са били няколко поколения назад... Освен това семейството ми е много "демократично" в смисъл, че често имаме роднини, които се бият и от *двете страни във войната!*

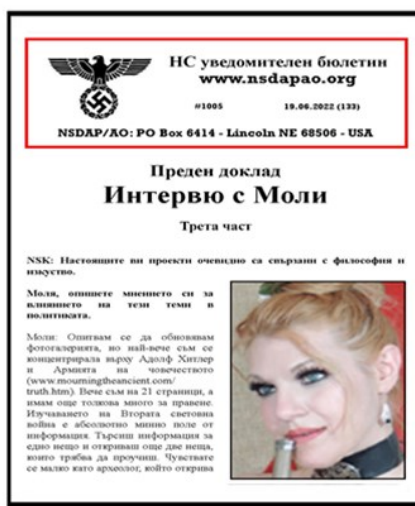
Въпреки че имах различни интереси, нищо не ме привличаше като *професия*. Посещавах държавния университет в продължение на две години, за да бъда възприеман като "образован" по европейските стандарти. Но вместо да се стремя към диплома, посещавах само курсовете, които ми харесваха или които смятах за полезни. А това не включваше бизнес.

Имах достатъчно кредити по специалността си чужд език за бакалавърска степен, но за да я получа, трябваше да изкарам още две години "нищожни курсове". Не виждах смисъл в това. Курсовете, които ми харесваха, включваха философия и творческо писане.

Разбира се, най-хубавото в колежа беше да се целувам с приятелката си.

В онези времена беше възможно, а и нерядко, студент да си проправи път в колежа *без* заем или безвъзмездна помощ! Ето какво направих аз.

Съжалявам за днешните ученици!

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

